

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 293/2020
27.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела учествоваће у тучи у саизвршилаштву из члана 123. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Владимира Алишића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К број 902/2018 од 21.03.2019. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 број 132/19 од 18.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 27. маја 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ – адвоката Владимира Алишића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К број 902/2018 од 21.03.2019. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 број 132/19 од 18.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К број 902/2018 од 21.03.2019. године, окривљени АА, ББ и ВВ оглашени су кривим због извршења кривичног дела учествоваће у тучи у саизвршилаштву из члана 123. у вези члана 33. КЗ, за које дело су им изречене условне осуде, тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по шест месеци и истовремено одређено да се ове казне неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 3. у вези члана 261. став 2. ЗКП, окривљени су обавезани да у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења, на име трошкова кривичног поступка, том суду, оштећеном ГГ и ОЈТ у Старој Пазови уплате износе о чијој висини ће суд накнадно донети решење у смислу одредбе члана 262. став 2. ЗКП.

Оштећени ГГ је ради остваривања имовинско - правног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 број 132/19 од 18.12.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљених АА и ББ - адвоката Владимира Алишића и браниоца окривљеног ВВ – адвоката Немање Коларића, а пресуда Основног суда у Старој Пазови К број 902/2018 од 21.03.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених АА и ББ – адвокат Владимир Алишић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи у уводу захтева о којим се конкретно повредама ради, с тим што из образложења произилази да бранилац указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и из члана 438. став 1. тачка 1) и 4) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће према окривљенима одбити оптужбу или их ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљених истиче да је првостепени суд побијану пресуду у целини засновао на исказу окривљеног ДД, који је дат у поступку закључивања споразума о признању кривичног дела у предмету истог суда Спк број 66/2016 од 27.01.2017. године, а који доказ према ставу одбране суд није смео да користи обзиром да окривљени АА и ББ у том поступку, који је вођен по предлогу за закључење споразума о признању кривице, нису имали статус саокривљених лица са ДД.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, по оцени овога суда, нису основани.

Наиме, на исту битну повреду одредаба кривичног поступка, бранилац је указивао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Виши суд у Сремској Митровици као другостепени, у својој одлуци Кж1 број 132/19 од 18.12.2019. године на страни 2. став 4 образложења изнео је у свему јасне и довољне разлоге због чега налази да се првостепена пресуда не заснива на незаконитом доказу, а које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, захтевом се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, истицањем да је двоје судија Вишег суда у Сремској Митровици, који су учествовали у доношењу решења 2Кж број 115/2018, којим је

укинута претходна првостепена пресуда, учествовало и у доношењу другостепене пресуде, односно пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 број 132/19 од 18.12.2019. године.

По оцени овога суда, изложеним наводима захтева неосновано се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

Из списка предмета произилази да је веће Вишег суда у Сремској Митровици, поступајући у другом степену, а одлучујући у већу састављеном од судија Горана Гњидића као председника већа, те Светлане Ђуричић и Дејане Кнежевић, као чланова већа, донело одлуку Кж1 број 115/18 од 15.11.2018. године, којим је укинута претходна првостепена пресуда Основног суда у Старој Пазови К број 542/17 од 08.03.2018. године, у кривичном предмету окривљених АА, ББ и ВВ, због кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. КЗ. У поновном поступку, Основни суд у Старој Пазови донео је пресуду К број 902/18 од 21.03.2019. године, а Виши суд у Сремској Митровици је поступајући по жалби бранилаца окривљених поново одлучивао у другом степену, у већу састављеном од судија Светлане Ђуричић као председника већа, те Дејане Кнежевић и Загорке Радуловић, као чланова већа.

Дакле, судије Светлана Ђуричић и Дејана Кнежевић нису у првом степену учествовале у доношењу мериторне одлуке која се побија жалбом или ванредним правним леком, већ су поступале искључиво у другостепеном поступку, а то што су у ранијем другостепеном поступку оцењивале законитост раније првостепене пресуде, није разлог за искључење од поступања у новом другостепеном поступку наведених судија, приликом одлучивања о жалбама поднетим против друге првостепене одлуке.

Стога у конкретном случају правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се неосновано указује поднетим захтевом, па је захтев и у овом делу одбијен као неоснован.

Најзад, истим захтевом указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, и с тим у вези истиче да правноснажном пресудом окривљени АА и ББ нису могли бити осуђени због извршења кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. у вези члана 33. КЗ, обзиром да је у време доношења првостепене пресуде већ постојала правноснажна пресуда „којом је чињенично и мериторно пресуђено у вези догађаја од 11.01.2015. године“, односно пресуда која је донета у поступку по основу споразума о признању кривичног дела од стране окривљеног ДД. Према ставу браниоца, у конкретном случају се ради о правноснажно пресуђеној ствари, имајући у виду да је пресуда у односу на окривљеног ДД постала правноснажна пре него што су окривљени АА и ББ оглашени кривим, па је у конкретном случају учињена повреда кривичног закона „јер правноснажно осуђујућа пресуда за кривично дело из члана 121. КЗ искључује постојање кривичног дела из члана 123. КЗ“.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених су, по оцени овога суда, неосновани.

Наиме, одредбом члана 4. став 1. ЗКП прописано је да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена, или је поступак правноснажно обустављен.

Дакле, о пресуђеној ствари се може говорити само у ситуацији када постоји правноснажна пресуда која се односи на истог окривљеног, односно у конкретном случају би постојала само у ситуацији да су окривљени АА и ББ већ били правноснажно ослобођени или осуђени, односно да је према њима оптужба већ била правноснажно одбијена или поступак правноснажно обустављен у односу на исто кривично дело.

Стога чињеница да је против окривљеног ДД већ била донета правноснажна пресуда због кривичног дела из члана 121. КЗ, супротно наводима изложеним у захтеву за заштиту законитости, не искључује постојање кривичног дела учествовање у тучи у саизвршилаштву из члана 123. у вези члана 33. КЗ, због ког су окривљени АА и ББ оглашени кривим правноснажном пресудом, нити се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Из наведених разлога, захтев је и у овом делу одбијен као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, донета је одлукао у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић